

יום הכיפורים

סדר התשובה

וכדי שלא תכבד עבודת התשובה על האדם, טוב לו שיאחוז בדרכו של הרה"ק ר' זושא מאניפולי זיע"א תביתב מיזומר מלוכו, מיידוסי מיקלח השימחל הבושתה תדובע תא קליחש (ירשת 'ג סוי סויהב אבוה) מיקוספ השימח לש תוביתה ישאר איהש "הבושת"

ת - "תמים תהיה עם ה' אלוקיך" (דברים יח, יג) והיינו כפי שמפרש רש"י שם: "התהלך עמו" (עם הקב"ה) בתמימות, ותצפה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו".

ש - "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים טז, ח) כפי שמפרש רש"י שם: "בכל מעשי שמתי מוראו לנגד עיני", והיינו שבכל פעם שבא האדם לעשות מעשה כלשהו, יזכור שה' יתברך רואה אותו ובוחן את מעשיו ולכן לא יעשה מעשה שאינו רצוי לפניו.

ו - "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח), והיינו שצריך האדם לאהוב את הזולת על אף כל החסרונות שיבואו, ממש כשם שהוא אוהב את עצמו על אף כל החסרונות שיש בו. כי כל יהודי דומה לכלי כסף יקר שהצטברה עליו שכבת אבק וכיסתה יופיו ותפארתו, ומיד שינקו מעליו את האבק ויצחצחו אותו ישוב להבריק ולנצוץ כבתחילה.

ב - "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג, ו), והיינו שבכל מעשה ומעשה שאדם עושה, גם בעיני גשמיים כאכילה ושתיה ושינה וכו' יכוון שעושה זאת כדי להיות בריא וחזק לעבודת הבורא וכן כל כיו"ב, "נמצא, המהלך בדרכיך זו כל ימיו, עובד את ה' תמיד" (רמב"ם הל' דעות ג, ג).

ה - "הצנע לכת עם אלקיך" (מיכה ו, ח), והיינו שכל מעשה טוב שהאדם עושה עליו להשתדל להצניע ולהחביא אותו עד שלא ידע עליו שום אדם, וכך הוא יעלה אל הקב"ה בשלימות ויקבל עליו שכר מושלם, כי כשמעשיו הטובים של האדם מתפרסמים ומכבדים ומשבחים אותו על כך, מנקים לו משכרו בשמים.

ועל כל פנים חייב כל אחד להתחזק בענין שמירת השבת, כיון שעוון חילול שבת כה חמור עד כדי כך ששקול הוא כעוון עבודה זרה רח"ל, וכלשון הרמב"ם (הל' שבת ל, טו): "השבת ועבודה זרה כל אחת משתיהן שקולה כנגד שאר כל מצוות התורה, והשבת היא האות שבין הקב"ה ובינינו לעולם, לפיכך כל העובר על שאר המצוות הרי הוא בכלל רשעי ישראל, אבל מחלל שבת בפרהסיא הרי הוא כעובד עבודה זרה, ושניהם כגוים לכל דבריהם".

ובדומה לזה כתב הרמב"ם (הל' מעשה הקרבנות ג, ד) וז"ל: "ישראל שהוא מומר לעבודה זרה או מחלל שבת בפרהסיא אין מקבלין ממנו קרבן כלל, אפילו העולה שמקבלין אותה מן הנכרים, אין מקבלין אותה מן המומר הזה".

וקיום כל העולם תלוי בשמירת השבת, כמו שכתב האור החיים הק' (בראשית ב, ג ד"ה אכן) בפירוש מה שנאמר: "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ" (שמות כ, יא), וז"ל: "כי בשעת הבריאה לא ברא ה' כח בעולם זולת לעמוד ששת ימים לטעם הנודע לו, גם ידוע ליודעי אמת. ונתחכם ה' וברא יום אחד הוא יודע לה' (הוא יום שבת קודש), ובו ביום חוזר ה' ומשפיע נפש לעולם שיעור המקיים עוד ששת ימים וכן על זה הדרך, וזולת זה היום היה העולם חרב... שהשבת הוא המקיים העולם כל ששת ימים, ואחר עבור ששת ימים יבוא שבת אחרת ויחיהו ויקימהו עוד ששת ימים אחרים".

וממשיך האור החיים ואומר: "ולך לדעת כי מיום ברא אלקים אדם, לא חסר העולם דבר המעמיד, צדיק יסוד עולם שהוא שומר שבת, כי אדם (הראשון) שומר שבת היה ע"ה, ואחריו קם שת בנו כי הוא היה צדיק גמור, ואחריו כמה צדיקים, וכשזה נופל כבר בא השמש שומר שבת, מתושלח וכו' נח, שם, אברהם וכו', ומשם לא פסקה שמירת שבת מישראל, ואפילו במצרים היו שומרי שבתות".

